

Лунарна нова година почеће 16. фебруара, када се слави Пролећни фестивал. Вечерас ће и Кинези који живе у Србији дочекати годину жутог земљаног Пса, годину правде и скромности, пише [Данас](#).

Сам дочек предстојеће године у кинеској традицији траје чак 15 дана и отпочиње Пролећним фестивалом, једним од најрадоснијих тамошњих празника. Сем у Кини лунарна Нова година слави се у другим земљама Далеког Истока као што су Малезија, Индонезија и Вијетнам.

У данима пред прославу милиони Кинеза расељени широм света враћају се у земљу матицу како би са породицом и пријатељима дочекали Нову годину. Тај период познат је као “Велика миграција” и представља највеће годишње померање становништва у самој Кини и свету. Оне које година Пса затекне ван Кине обележиће празник у кругу породице, али и разним активностима које стране земље приређују у част овог народа.

– Дочекаћу годину Пса са породицом, овде у Београду. Вечераћемо сви заједно нашу домаћу храну. Ми смо много срећни тог дана, али деца највише. Свако дете добиће црвену торбицу коју старији напуне новцем, то је наш обичај, истиче Чен Ли Бин, који се због лакшег споразумевања представља као Марко.

У кинеској култури не постоји Деда Мраз нити новогодишња јелка, али значајна улога придаје се ватромету и петардама. Древни плес Змаја, препознатљив у целом свету, масовно се изводи на улицама. Плес, музика и разне боје оправдавају само име празника, Фестивал пролећа.

Према речима Чен Ли Бина, иако је забрањен у више од сто градова, ватромет је за кинески народ традиција као и бацање петарди. Верује се да њихово пуцање и бука терају зле духове, те је незамисливо да прослава Нове године прође без тога.

Тог дана у Кини преовлађује црвена боја јер се верује да доноси радост и мир. Многе кинеске породице своја врата фарбају у црвено пред Фестивал да би им у дом ушла срећа. Слично као и на хришћански Божић верује се да се на дан Пролећног фестивала људи мире и да се свака неслога заборавља. Млађи посећују старије и тако им исказују поштовање, то је разлог што су тада улице градова празне, а села широм Кине оживљена.

У Београду постоји мноштво ресторана кинеске кухиње, међу њима предњаче ресторани брзе хране. Како смо сазнали, већина њих нема организовану прославу јер је традиција да се година дочека у породичном дому.

– Немамо организовану прославу кинеске Нове године, али као и претходних година тако и ове имамо доста резервација за тај дан. Тада немамо никакву специјалну понуду,

наша домаћа храна и музика довољне су за леп дочек, објашњавају из кинеског ресторана Азија.

Мноштво обичаја шта се сме, а шта не и низ сујеверја везују се за Фестивал пролећа. Забрањено је јести кашу јер се сматра да је то сиротињско јело, трпеза мора бити богата, а све пиринчане посуде у кући пуне. Да глад не би закуцала на врата не треба прекидати или радити додатне послове док се кува.

Такође тог дана је забрањено узимати метлу у руке, а нарочито метети по кући. Верује се да са прашином из дома одлази и срећа. Пред новогодишње вече, на један дан из кућа склањају се сви ножеви, јер уколико би се неко повредио сматрало би се да је пререзана срећа укућана у наредној години.

Ово културно наслеђе истовремено изазива чуђење и интересовање међу странцима, па

многе земље приређују манифестације не би ли својим грађанима представили ову источњачку земљу. Те се у периоду дочека чувени бриселски дечак облачи у традиционалну црвену ношњу, коцкарнице у Лас Вегасу декоришу кинеским украсима, а у Србији институт Конфучије већ годинама организује изложбе, предавања па чак и прославе.

– Први дан Нове године је 16. фебруар и то је највећи празник у НР Кини, нешто као наш Божић. Институт је само мали део тог мозаика, ми се трудимо колико можемо да тај језичко- културни део приближимо Србији и нашој деци и мислим да смо у том делу релативно успешни. Наравно да сви сегменти нашег друштва, свако у свом домену настоји да наше две земље повеже на што виши могући начин, истиче за сајт Данаса професор Радосав Пушић, директор Института Конфучије.

Многи ће традиционалну нову годину дочекати радно, а већина трговинских радњи, познате под надимком “кинезаре”, биће отворена за муштерије.

– Радићу, другачији је осећај кад си у Кини. Ја сам у Србији сам, без породице и немам разлога да на тај дан веселим. Радићу, а вече ћу провести уз кинеску телевизију, наглашава Саша, кинески трговац.

Званичан крај славља биће 2. март када ће милиони црвених лампиона полетети у небо, носећи жеље и позитивне мисли кинеског народа. Тај празник познат је као Фестивал лампиона или Шангајски фестивал, а слави се и у Јапану као мала Нова година.

([Данас](#))